

ใบงาน

อิเหนา ตอน ตีกระดูกงูหนึ่ง

*** ดูละครเรื่องอิเหนา ตอน ตีกระดูกงูหนึ่ง ช่วงกองทัพฝ่ายเมืองดาหา
ทำศึกกับฝ่ายเมืองกะหมังกูหนิง แล้วถอดความเนื้อเรื่องตามลำดับในละคร**

เมื่อท้าวกะหมังกูหนิงเห็นกองทัพฝ่ายอิเหนา จึงตรัสเรียกดอรสคือวิทยาสะก่า และอนุชาคือระตูปาหยังและ
ระตูประหมัน ออกมาประจำที่กองทัพ และประกาศให้ตีชนะทัพศัตรูให้ได้ในวันนี้

ท้าวกะหมังกูหนิง :

ระเด่นมนตรี (อิเหนา) :

ท้าวกะหมังกูหนิง :

อิเหนาปฏิเสธที่จะยกทัพกลับเพราะประชาชนและเหล่าทหารจะหิวเราเอาชนะได้ หรือท้าวกะหมังกูหนิงกลัว
จะแพ้ จึงพูดเกลี้ยกล่อมให้อิเหนาเลิกทัพ

อิเหนา :

วิทยาสะก่าได้ฟังอิเหนากล่าวล่วงเกินบิดาของตน จึงกล่าวเตือนอิเหนาว่าอย่าพูดจาลบหลู่ผู้ใหญ่ จะสบ
ประมาทให้ผู้ที่ยอมเคารพตนเองไม่ได้

วิทยาสะก่า :

สังคามาระตาได้ฟังวิทยาสะก่าพูดกับอิเหนาแล้วโกรธมาก จึงขออาสาสู้กับวิทยาสะก่า ให้อิเหนาเป็นประธาน

อิเหนาอนุญาต แต่แนะนำให้สังคามาระตาสู้บนหลังม้า เพราะมีฝีมือด้านการใช้ทวน อย่าลงมาสู้ด้วยกระบี่

สังคามาระตาขี่ม้าไปเผชิญหน้ากับวิทยาสะก่า แล้วพูดจาเยาะเย้ยวิทยาสะก่าว่าไม่กลัวตายหรือ จึงจะมาชิง
นางบุษบาคุ่มนั้นของจรงกา

สังคามาระตา :

วิทยาสะก่า :

สังคามาระตา :

วิทยาสะก่า :

สังคามาระดาและวิหยาสะกำขี่ม้าต่อสู้กันด้วยทวน ต่างคนต่างมีฝีมือไม่แพ้ียงพล้ำต่อกัน สังคามาระดาจึงใช้กลศึกทำที่เป็นเสียเชิงขี่ม้าหนีเพื่อหลอกล่อให้วิหยาสะกำขี่ม้าตามมา เมื่อได้จังหวะจึงหักกลับไปแทงทวนลอดชุดเกราะจนวิหยาสะกำตายตกจากหลังม้า

ท้าวกะหมิงกุหนิงโกรธมากเมื่อเห็นวิหยาสะกำถูสังหาร จึงขี่ม้าถือหอกคู่มาสู้กับสังคามาระดา อิเหนาจึงขี่ม้าเข้าไปขวางและพุ่งหอกสกัดท้าวกะหมิงกุหนิง ท้าวกะหมิงกุหนิงก็พุ่งหอกใส่อิเหนาสลับกันไปมา

อิเหนา :

ทั้งอิเหนาและท้าวกะหมิงกุหนิงต่างลงจากหลังม้าแล้วมาสู้กันด้วยกระบี่ ต่างก็มีฝีมือการใช้กระบี่ ไม่มีใครแพ้ียงพล้ำ อิเหนาจึงคิดว่าจะต้องสังหารท้าววิหยาสะกำด้วยกริชที่องค์ปะตาระกาหลาผู้เป็นเทวดาซึ่งเป็นปู่ของตนประทานให้

อิเหนา :

เมื่อทั้งสองเข้าต่อสู้กันด้วยกริช ต่างก็มีความเชี่ยวชาญมาก ไม่มีใครพลาด ไม่มีใครเกรงกลัวใคร แต่เมื่อท้าวกะหมิงกุหนิงถอยเสียจังหวะ อิเหนาจึงเข้าไปประชิดตัวแล้วแทงท้าวกะหมิงกุหนิงด้วยกริชที่ออกจันทะลุหลัง ท้าวกะหมิงกุหนิงตายทันที

กะหรีตตะปาตี ระเด่นดาหย่น และสุหรานางจึงนำทัพเข้าสู่กับศัตรู ระตูปายังและระตูประหมันสู้ไม่ได้จึงถอยทัพหนี แต่สุดท้ายก็ขอลกลับมาสวามิภักดิ์ต่ออิเหนา สัญญาว่าจะถวายเครื่องราชบรรณาการทุกปี อิเหนาจึงอนุญาตให้นำศพของท้าวกะหมิงกุหนิงและวิหยาสะกำกลับไปทำพิธี

อิเหนาไปดูศพของวิหยาสะกำ แล้วสะท้อนใจว่าวิหยาสะกำเป็นเด็กหนุ่มรูปร่างหน้าตาดี มีลักษณะงดงาม ควรแล้วที่ท้าวกะหมิงกุหนิงจะรักลูกมาก ยอมตายเพื่อลูก

ระตูปายังและระตูประหมันเข้าไปกอดศพท้าวกะหมิงกุหนิง คร่ำครวญถึงพี่ชายว่าไม่เคยทำสงครามแพ้ใคร แต่ด้วยความประมาทและความรักลูกมาก ได้กล่าวท้าทายแล้วก็ไม่ฟัง จึงมาแพ้สงครามและเสียชีวิต วิหยาสะกำก็ต้องมาตายตั้งแต่อายุน้อย กลับเมืองไปคงจะเจ็บเหงา ไม่ได้เห็นหน้ากันอีกแล้ว
